

hvor jeg ikke kan finde mig foranlediget til stærkt at modrette mig den foreslaaede Forandring, saa meget mere, som min Tanke egentlig oprindelig gik i den Retning, og det Forslag, som jeg forelagde, var nærmest foranlediget derved, at jeg troede, at man vilde betragte det som en velkommen Bømpelse i en Regel, hvis Strenghehed man mulig af og til maatte have sølt. Da dette imidlertid ikke var Tilfældet, erklærede jeg, at for mit Beskommende var der ikke Noget imod den Afstættelse, som § 2 nu har faaet. — Et andet Punkt, som jeg vil nævne, er § 5. Der var oprindelig foreslaaet, at der i Slutningen af Paragrafen skulde staa, at det kunde tilstedes af Øvrigheden, det vil sige Amtmanden uden for Kjøbenhavn og i Kjøbenhavn Politidirektøren, at gjøre Undtagelse fra den der omtalte Regel om, at spænde Dølvær eller Foretagender ikke skulde kunne finde Sted i Tiden fra Kl. 9—4. Saaledes som det i Motiverne til Lovforslaget blev oplyst, var det min Hensigt derved at gjøre det muligt for Skytteforeningerne at drive deres Dølvær i den her omtalte Tid. Smidtidigt fandt man i det andet Thing, at man ikke skulde indrømme Øvrighederne en saadan Dispensations-Myndighed, og som Følge deraf foreslog man i selve Loven at indsette en Bestemmelse om, at Forbudet ikke skulde gjælde om Skytteforeninger. Det er et Punkt, som jeg ikke anser for at have særdeles stor Betydning. — Endelig foretoges her en Forandring i Forbudet mod Forlystelser og dealige Aftener for Helligdage. Med Hensyn dertil skal jeg foreløbig bemærke, at det hænger noget sammen med Spørgsmaalet om Afstættelsen af de store Helligdage, idet det var foreslaaet, at der med Hensyn til Aftener for de store Helligdage skulde gjælde noget strengere Regler end med Hensyn til Aftener for de almindelige Helligdage. Dernæst har man ment, at Grændsen burde sættes ved Midnat, Noget, hvorpaa jeg heller ikke lægger nogen særdeles Vægt, idet den Praxis, der gjælder for Tiden, i det Mindste her i Kjøbenhavn, er, at slige Forlystelser tillades til Kl. 11, og om de skulle standse Kl. 11 eller Kl. 12, forekommer mig ikke at være nogen Gjenstand af særdeles stor Betydning. — Dette er det Væsentligste af de Forandringer, som ere foretagne i Lovforslaget. Jeg ventte, at dette ærede Thing vil tage denne Sag under nærmere Overveielse, og at der vil blive givet mig Leilighed til nærmere Forhandling enten med det Udvalg, som Thinget maatte nedsette, eller med de ærede Medlemmer, som maatte ønske at stille Endringsforslag.

Rædser: Den Sag, hvormed det foreliggende Lovforslag beskæftiger sig, er jo for Tiden væsentlig ordnet ved Forordningen af 26de Marts 1845. Denne Forordning stiller sig en dobbelt Opgave, nemlig, dels at give Bestemmelser, hvorefter Freden paa Helligdage hævdes, og dels at

fastsætte nogle Regler, hvorefter der forstæffes en enkelt Klasse af Befolkningen en Hviledag, eller hvorefter dette i det Mindste efterstræbes. Lovforslaget, baade som det er forelagt af Regjeringen og som det er kommet til os, har jo derimod kun stillet sig den ene af disse Opgaver, den nemlig, at frede om Helligdagen, og jeg tror, at det er rigtigt, at man har opgivet den anden Del, og at det i alt Fald er rigtigt, at man ikke har søgt at overføre de Bestemmelser, der i saa Henseende findes i Forordningen af 1845, til denne Lov, thi de ere saa ufuldstændige og indskrænkede, at de paa ingen Maade fyldestgjøre, hvad man i denne Henseende maatte vente, naar der skulde fastsættes Regler af denne Art, ligesom de heller ikke, og det sikkert navnlig af den Grund, have haft nogen praktisk Betydning. Den Opgave, nærværende Lovforslag stiller sig, er altsaa at værne om Helligdagens Fred, og jeg tror, at Forslaget, saaledes som det er kommet fra Regjeringen, paa en mere fyldestgjørende Maade løser denne Opgave end Forslaget, som det nu foreligger for os. Der staar i Lovforslagets § 1, at alle Arbeidshjysler i eller uden for Huset, der ved den Larm, hvormed de ere forbundne, maa forstyrre Helligdagens Fred, ere forbudne paa Folketirkens Helligdage fra Kl. 9—4, hvorefter Forbudet i Regjeringsforslaget gjælder alle Arbeidshjysler i eller uden for Huset, der ved den Larm, hvormed de ere forbundne, eller i Øvrigt ved den Maade, hvorpaa de foretages, kunne forstyrre Helligdagens Ro for Andre. Dette forekommer mig at være en meget væsentlig Forskjel. Helligdagens Fred kan jo nemlig meget godt forstyrres for Andre, uden at det sker ved Larm. Efter den Forandring, der i det andet Thing er foretaget, vil det f. Ex. være tilladt paa et ophængt Stillads om Søndagen at male en Faagade til Gaden og at opstille Skoiser paa Fortouget, eller at grave i Gaden og nedlægge Kloaker eller Sligt, hvilket Alt kan ske uden Larm. Der forekommer mig at være Arbeider, der paa en høist ubehagelig Maade kunne indvirke paa Sandserne, paa Synet og Lugten, uden just at indvirke paa Hørelsen, og som ligesaa vel forstyrre Helligdagens Fred som Arbeider, der foranledige Larm. Derfor synes jeg, at Bestemmelsen i og for sig er uheldig; men den forekommer mig ogsaa at være i sær Strid med andre Bestemmelser i Lovforslaget. Naar det saaledes i § 2 hedder, at til den angivne Tid skal al Kjøben og Selgen paa Gader og andre offentlige Pladser ophøre, saa forekommer det mig, at det i Konsekvens med Bestemmelsen i § 1 maatte tilføies: naar den er forbunden med Raaben, Skrigen eller anden Støi; thi Kjøben og Selgen paa Gaden foranlediger ikke i og for sig Larm og burde vel altsaa efter Regelen i § 1 være tilladt. Det Samme gjælder om forskjellig Handel paa Gaden fra et Dør, f. Ex. med Frugt; den kan finde Sted ganske uden Larm, men ikke